

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 113:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige. (Uddannelsesydelse).
(Fremsat 14/3 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bakholt (S):

Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at det er et led i regeringens program til bekæmpelse af ungdomsledigheden. Forslaget går ud på, at unge, der er under 25 år, og som er berettiget til arbejdstilbud, i stedet kan vælge et uddannelsestilbud, der varer op til 2 år, og få dagpenge, der svarer til 52.000 kr. på årsbasis.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal bede om, at der bliver mere ro i salen.

Bakholt (S):

Ved at læse forslaget igennem må man imidlertid konstatere, at det ikke er noget reelt alternativ, man her tilbyder de unge. Jeg vil egentlig godt spørge: hvordan forestiller man sig, at man kan motivere unge til at gå ind i en uddannelse, når den økonomiske godtgørelse, som der jo her er tale om, bliver reduceret i den grad, den gør, og kun udgør 52.000 kr.? Deres økonomiske situation vil blive forringet – og det i betydeligt omfang. I bemærkningerne står der, at det, der særlig er tænkt på her af unge mennesker, er ufaglærte og eneforsørgere. Enlige forsørgere vil ikke have nogen mulighed for at klare en uddannelse med den godtgørelse, der er tale om. Under den forespørgsel, som netop er afsluttet, brugte arbejdsministeren det udtryk, at hver krone tælles. Sådan er det også for de mennesker, der her er tale om. De er i en sådan økonomisk situation, at det er vanskeligt at forestille sig, at de kan klare at gå igennem en uddannelse af den varighed, der lægges op til her, med den reduktion af deres dagpenge.

Der er en anden ting, som man må undre sig over i lovforslaget, nemlig at arbejdsformidlingen skal administrere det og også skal

administrere udbetalingerne. Hvorfor skal den det? Det er normalt sådan, at godtgørelser, der udbetales til arbejdsledige, administreres af A-kasserne og ikke af arbejdsformidlingen. Det er vi imod.

Der er heller ikke nogen garanti for – ifølg forslaget – at man kan få en uddannelse; man skal stille sig ind i den almindelige uddannelseskø, der findes.

Der står i bemærkningerne, at arbejdsministeren skal fremkomme med en liste over forslag til uddannelser, der kan anvendes, og hvor man kan få denne ydelse. Der er ingen som helst antydning af, hvad det er for uddannelser, man har tænkt sig, og hvad det er, det drejer sig om. Det er vel nærliggende at antage, at arbejdsmarkedsuddannelserne skal ind under det, men det står der ikke noget om, og dem er der i forvejen skåret drastisk ned på, så der er ikke mange reelle muligheder her.

Man kan meget let få den tanke, at det her er en af undervisningsministerens sædvanlige luftige planer, som arbejdsministeren nu skal lægge ryg til og prøve at få kørt igennem folketinget her. Vi betragter det som en narresult, som der ikke vil være ret mange – om overhovedet nogen – unge der vil hoppe på. Der er reelt ingen uddannelsestilbud i det, og der er så dårlige økonomiske tilbud, at vi ikke kan se, at det er nogen lettelse for de unge, eller at det er nogen chance at give de unge.

Vi må gå imod dette lovforslag.

Bo Kristensen (KF):

Dette lovforslag, som er et led i regeringens program for 1984 og 1985 for bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, kan det konservative folkeparti hilse velkommen.

Vi finder, det er rigtigt, at man i disse aldersgrupper forsøger at finde alternative veje, således at man kommer i gang med en uddannelse af længere varighed, fordi det drejer sig om grupper, som er gået på arbejdsmarkedet meget tidligt efter et folkeskoleforløb.

Vi finder det rigtigt, at vi giver de grupper et tilbud om en rimelig betaling, nemlig 52.000 kr. Det er mere end studielån og stipendieordning, men mindre end dagpengene på de almindelige satser. Vi finder, at det grundlag, der er fundet frem til, kan bære